

Bemærkninger til lovforslaget

Almindelige bemærkninger

Praktiserende Lægers Organisation (PLO) opsagde i skrivelse af 21. maj 1990 til Sygesikringens Forhandlingsudvalg (SFU) Landsoverenskomsten om almen lægegering af 30. marts 1976 med senere ændringer med virkning fra den 1. januar 1991. PLO og SFU indgik imidlertid den 21. december 1990 en aftale om forlængelse af overenskomsten indtil den 1. juli 1991.

Folketinget pålagde med vedtagelsen den 28. december 1990 af beslutningsforslag B 5 om almen lægegering regeringen at godkende aftalen af 21. december 1990 mellem SFU og PLO. Sundhedsministeriet meddelte herefter i skrivelse af 28. december 1990 SFU, at man i henhold til § 26, stk. 2, i lov om offentlig sygesikring kunne godkende aftalen af 21. december 1990 mellem SFU og PLO.

Regeringen blev med vedtagelsen af B 5 samtidig pålagt senest den 1. februar 1991 at fremsætte et forslag til lov om udpegning af en opmand, der skal træffe afgørelse om de spørgsmål, SFU og PLO ikke senest den 1. juni 1991 kan opnå enighed om ved forhandlingerne om en ny overenskomst om vilkårene for almen lægehjælp efter lov om offentlig sygesikring.

Efter § 12, stk. 1, i lov om offentlig sygesikring fastsættes vilkårene for ydelser efter lovens §§ 6, 8 og 9 i overenskomster indgået i henhold til lovens § 26, stk. 2. Heri bestemmes, at SFU på det offentlige vegne indgår overenskomster med organisationer af læger m.fl. Disse overenskomster er kun gyldige, når de er godkendt af sundhedsministeren.

De overenskomster, der indgås i henhold til de nævnte bestemmelser, skal således efter loven fastlægge vilkårene for borgernes ret til de fleste af sygesikringslovens ydelser. I praksis indebærer det bl.a., at der i overenskomsterne indgår bestemmelser om lægernes honorarer for de overenskomstmåttede ydelser. Der er således ikke tale om overenskomster mellem arbejdsgiver og arbejdstager, idet der ikke består et ansættelsesforhold mellem amtskommunerne og de praktiserende læger.

I sygesikringslovens § 27 er der fastsat nærmere bestemmelser vedrørende afgørelse af spørgsmål om fortolkningen af gældende overenskomster. Der skal således for overenskomster om lægehjælp nedsættes et landssamarbejdsudvalg, der behandler fortolkningsspørgsmål. Kan landssamarbejdsudvalget ikke opnå enighed, overgår behandlingen til et voldgiftsråd, der består af landssamarbejdsudvalgets medlemmer samt en af parterne uafhængig formand. Voldgiftsrådets afgørelser er bindende for parterne.

Denne model for afgørelser af retstvister er i dag gældende for næsten alle overenskomster om ydelser efter sygesikringsloven. Loven foreskriver ikke, hvordan interesselvister skal løses, og der er i lovens § 12, stk. 3, taget højde for, hvordan borgerne skal stilles, såfremt der ikke gælder overenskomster om lovens ydelser. I så fald skal sundhedsministeren fastsætte regler om tilskud til lovens ydelser.

Som det fremgår, er der i lovgivningen grundlag for at skelne mellem interesselvister og retstvister på samme måde, som det kendes på arbejdsmarkedet. Der er kun få eksempler på, at interessekonflikter på arbejdsmarkedet er løst ved tvungen voldgift, og der er ikke fortilfælde for en sådan fremgangsmåde, når det gælder overenskomster efter sygesikringsloven. Derimod er der fortilfælde for at fastsætte overenskomstmæssige vilkår ved lov.

Lovforslaget indebærer derfor et brud med den sædvanlige fremgangsmåde for løsning af interesselvister. Hertil kommer, at beslutningsforslag B 5 ikke indeholder tilkendegivelser, der nærmere kan afgrænse opmandens kompetence. Efter beslutningsforslaget vil opmanden derfor i sine afgørelser alene være begrænset af de regler, der er fastsat i henhold til sygesikringsloven.

Det må også følge af beslutningsforslag B 5, at opmandens afgørelser ikke efterfølgende skal godkendes af sundhedsministeren i henhold til sygesikringslovens § 26, stk. 2. Det er efter regeringens opfattelse en naturlig konsekvens heraf, at sundhedsministeren heller ikke skal godkende en overenskomst eller dele af en aftale, som SFU og PLO selv bliver enige om.

Regeringen finder det af flere grunde betænkeligt, at opmanden får en så vidtgående kompetence.